

‘Je mag dan wel de
zoetste perzik aan
de boom zijn,
sommige mensen
houden gewoon
niet van perziken.’

MARTIJN
VERZIJL

De Toscaanse jasmijn

Aan mijn ouders.

*Een verhaal over een onmogelijke liefde
tussen twee mensen.*

ISBN: 978-94-648-0931-2

© Martijn Verzijl

*Heb je ooit over een oceaan gezeild? Op een
zeilboot omringd door zee zonder land in zicht?
Wetende dat je dagenlang geen land zal zien?
Om aan het roer van je lot te staan?
Dat wil ik nog één keer.*

*Ik wil op de Piazza del Campo in Siena zijn en
het gedril voelen van tien racepaarden die
voorbij stormen. Ik wil weer eten in Parijs, in
L'Ambroisie op de Place des Vosges. Ik wil nog
een fles wijn. En daarna nog één. Ik wil de
warmte van een vrouw tussen koele lakens. Nog
één avond jazz op het plein. Ik wil op bergtoppen
staan, Cubaanse sigaren roken en de zon voelen
zolang ik maar kan.*

*Nog eens op de muur lopen en de torens
beklimmen. Met de stroom meevaren en naar
fresco's staren. Ik wil in de tuin zitten en nog één
goed boek lezen. Maar ik wil vooral slapen zoals
ik sliep toen ik nog een jongetje was.
Geef me dat. Eén keer maar.*

(21 november, 2019)

Hoofdstuk 1

Ik had haar zes jaar geleden ontmoet. Nou ja, toen zag ik haar voor het eerst. Ik kan het me nog goed herinneren dat het kwik in de thermometer al een aantal weken boven de 27 graden schommelde. Bijna al m'n planten op het balkon waren uitgedroogd en de goedkope ventilator die ik had gekregen van mijn oude buurvrouw was al een maand kapot. Elke dag werd ik wakker alsof ik al twee uur lang baantjes aan het trekken was.

De jaarlijkse markt op het plein zou dat jaar een grotere opkomst trekken dan in alle jaren daarvoor. Niet alleen door het vrijgemaakte budget van de gemeente voor meer kraampjes, maar de zon joeg iedereen uit huis, we deelden allemaal dezelfde ergernis. Ik keek er tegenop om er heen te gaan, normaal gesproken was ik niet de persoon die vrijwillig zijn huis uit ging om andere dingen te doen, helemaal niet alleen. Maar door de warmte was thuisblijven geen optie en ik had weinig beters te doen. Ik haalde mijn verroeste oranje fiets van het slot en reed richting het plein. Door de oranje lak camouflerde de roest er perfect in. Alleen tijdens het fietsen zou je denken dat die ieder moment uit elkaar zou kunnen vallen. Het was niet moeilijk om het plein te vinden, een aantal dagen per week reed ik dezelfde

route richting werk. Ik zette mijn fiets tegen de zijkant van een vervallen huis en stak een sigaret op. Het laatste stuk ging ik lopen. Het was drukker dan in de jaren ervoor, wat te verwachten was als je het nieuws in de krant had gevold. Naast dat er mensen stonden met eigen troep had de gemeente een paar duizend euro vrijgemaakt voor startups die zich in de buurt hadden gevestigd. Zo was er meer diversiteit op het plein en probeerde ze de buurt levendiger te maken. Ik wenste ze veel succes.

Dat was het moment waarop ik haar zag. Het zonlicht scheen tussen wat dunne wolken op haar lange rode lokken en het leek alsof ze uit de hemel kwam, dat iemand haar van bovenaf naar ons boeren had gestuurd. Ze leek het middelpunt van de markt, dat alle mensen hier van mijlenver zijn gekomen om haar te bewonderen.

Ze droeg een lichtgroene jurk die net onder haar knieën stopte, donkere open hakken en een stoffen handtas. Voordat ik haar gezicht zag wist ik al dat ze oogverblindend zou zijn. Ik wist niet dat ik iemands rug zo aantrekkelijk kon vinden. Ze werd geroepen door iemand die achter mij stond en ze draaide om, zo keek ze mijn kant op. We zagen elkaar, voelden elkaar, ook al kenden we elkaar niet. Haar bruine ogen glinsterden als opgepoetste kastanjes en haar lach maakte het nog warmer

dan het al was. Het duurde niet lang. Een paar seconden hooguit, maar ik had gewild dat ik deze seconden kon vasthouden en altijd daar kon zijn. Toen voelde ik iets tegen m'n been.

'Pardon!'

Het was een man in een scootmobiel die tegen me op reed en zei dat ik iedereen ophield.

'Eikel,' reageerde ik zachtjes, en ik liet hem erlangs. Zouden mensen die in zo'n ding rijden zichzelf ook niet arrogant vinden? Altijd op zo'n klare tempo door de drukste straatjes willen rijden.

Ik haatte het dat mensen dachten dat ze ermee weg konden komen, weet je? Ik werd laatst gloeiend door een vrouw die naast me liep, en ze schuifelde. Ze wilde haar voeten gewoon niet optillen. Heeft niemand je ooit verteld hoe je moet lopen? Je bent volwassen. Ik wilde gisteren buiten een vent slaan omdat hij te hard geeuwde. Hij gaapte zo achterlijk overdreven. Hou verdomme je kop. Het kan niemand wat schelen. Het is alsof je viert dat je moe bent en iedereen het moet weten. Ik haat mensen die het ijs uit hun gin-tonics opeten. De eerste gedachte die in me opkomt is, 'Ik hoop dat hij erin stikt,' en terwijl hij op de grond ligt te snakken naar lucht, wil ik naar hem toe leunen en zeggen, 'Dat krijg je ervan als je ijs eet, stomme idioot.' En dan moest ik mezelf blijven vertellen dat iedereen wel eens geïrriteerd raakt van een ander. Het zal

allemaal wel. Toen ik haar weer zocht zag ik dat ze niet meer keek. Had ze me überhaupt wel gezien? Of wilde ik dat ze me zag? Ze was weg. Die mensen op scootmobielen maakten meer kapot dan ze doorhadden..

Ik had geprobeerd om die middag nog andere dingen te doen maar ik kreeg haar maar niet uit m'n hoofd, opeens leek iedereen op het plein wel rood haar te hebben. Ik hoopte dat ze stuk voor stuk omkeken en ik haar weer kon zien. Dat we weer dezelfde seconden met elkaar konden delen. Ik had daarna de hele stad doorgeslenterd op zoek naar haar.

Het enige wat mijn aandacht had getrokken was een plaat van Billy Joel, een kleine ring met een roze steentje en een porseleinen bord waar David de Kabouter met een vishengel op stond. Het zou soms beter zijn als mensen hun zoi gewoon weg zouden gooien, in plaats van het aan anderen aan te smeren, dacht ik. Thuis zette ik de platenspeler aan en liet ik de plaat draaien.

Waarom word ik verliefd op elke vrouw die mij een klein beetje aandacht geeft? (31 augustus, 2019)

Hoofdstuk 2

Ik hield altijd een schijn voor en denk bij mezelf dat ik meer in mijn hoofd heb geleefd dan erbuiten. Ik zag het al voor me dat we tegen elkaar aan liepen en wanneer we sorry wilden zeggen, elkaar aankeken en erachter kwamen dat we elkaar vroeger al hadden ontmoet. Ik stelde me als eerst voor. 'Max,' zou ik zeggen, waarna jij zei dat je Lisa heette ofzo.

Voordat ik verder kon dromen hoorde ik dat mijn telefoon ging, het was Alex. Alex zou meegaan naar de markt maar hij had op het laatste moment afgezegd. Ik kende Alex sinds ik was verhuisd naar de Jordaan. Hij woonde een paar huizen verderop voordat hij zelf verhuisde. We zagen elkaar niet vaak, maar hij liet het altijd weten als hij in de buurt was. Sinds een paar jaar woonde hij met zijn vriendin Elena in Sciacca, een stadje in het zuiden van Sicilië, een uur rijden van Palermo. Alex en Elena hadden elkaar kort daarvoor ontmoet toen ze beiden op vakantie waren in Palermo. Naar Italië verhuizen was zijn beste beslissing ooit geweest, dat was wat hij mij elke keer vertelde dan. Ik was best jaloers op hem. Hoe zou het zijn om elke ochtend wakker te worden naast degene waar je elke avond voor thuis komt? Naast degene waar je de hele wereld voor over hebt. Ik was het vergeten. Ik was één keer verliefd geweest. Emma heette ze. Emma

was mijn eerste grote liefde waar ik alles voor deed en geen nee tegen kon zeggen. Haar grote blauwe ogen die glinsterden als de oceaan vanuit een vliegtuig naar een warm land zorgden daar wel voor.

Ze was acht jaar geleden door een auto-ongeluk in een coma terecht gekomen waar ze twee weken in had gelegen. Op achttien mei 2014, om twaalf uur was ze overleden. Haar ouders zagen er geen toekomst meer in en leven als een kasplantje konden ze ook niet voorstellen voor hun dochter. Een paar maanden lang had ik haar elke dag bezocht op de begraafplaats. We hadden dan gesprekken over wat ik die dag had gedaan en haalde ik al onze plannen naar boven die we hadden beloofd aan elkaar. Maar doordat ik was verhuisd en mezelf had betrappt op het feit dat ik dagen niet aan haar had gedacht, was ik gestopt met langs gaan. Ik kon mezelf niet voor de gek houden. De bestuurder van de Volvo was een aantal straten verderop aangehouden met een gebroken windscherm, een deuk in de motorkap en te veel alcohol in z'n bloed. Ik was niet aanwezig in de rechtszaal. Ik kon het mezelf niet aandoen om de moordenaar van mijn vriendin in de ogen aan te kijken. Uiteindelijk was hij veroordeeld voor drie en een half jaar cel. Na Emma's overlijden zijn haar ouders ook verhuisd, ze wilden niks meer te maken hebben met iedereen. Een maand of